YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
2 päivänä huhtikuuta 1998 *

Asiassa C-367/95 P,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön pääjohtaja Jean-Louis Dewost sekä saman yksikön virkamiehet Jean-Paul Keppenne ja Michel Nolin, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

valittajana,

jota tukevat

Ranskan tasavalta, asiamiehinään ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston jaostopäällikkö Catherine de Salins ja samalta osastolta tehtävään määrätty Jean-Marc Belorgey,

väliintulijana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa,

sekä

Saksan liittotasavalta, asiamiehenään liittovaltion talousministeriön ministerineuvos Ernst Röder ja saman ministeriön hallitusneuvos Bernd Kloke,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

Espanjan kuningaskunta, asiamiehenään oikeudellisen osaston valtionasiamies Gloria Calvo Díaz,

ja

Alankomaiden kuningaskunta, asiamiehenään ulkoasiainministeriön oikeudellinen apulaisneuvonantaja Marc Fierstra,

väliintulijoina,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu neljäs jaosto) asiassa T-95/94, Sytraval ja Brink's France vastaan komissio, 28.9.1995 antaman tuomion (Kok. 1995, s. II-2651) kumoamista,

vastapuolina:

Chambre syndicale nationale des entreprises de transport de fonds et valeurs (Sytraval) ja Brink's France SARL,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat C. Gulmann (esittelevä tuomari), H. Ragnemalm ja M. Wathelet sekä tuomarit G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann ja L. Sevón,

julkisasiamies: C. O. Lenz,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon esittelevän tuomarin kertomuksen,

kuultuaan julkisasiamiehen 27.5.1997 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio on EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla hakenut muutosta yhteisöjen tuomioistuimeen 28.11.1995 jättämällään valituksella yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-95/94, Sytraval ja Brink's France vastaan komissio, 28.9.1995 antamaan tuomioon (Kok. 1995, s. II-2651, jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi 31.12.1993 tehdyn komission päätöksen (jäljempänä riidanalainen päätös), jolla hylättiin Chambre syndicale nationale des entreprises de transport de fonds et valeursin (Sytraval) ja Brink's France SARL:n kanne, jossa vaadittiin toteamaan, että Ranskan tasavalta oli rikkonut EY:n perustamissopimuksen 92 ja 93 artiklaa myöntämällä tukia Sécuripost SA:lle (jäljempänä Sécuripost).

2 Ranskan tasavalta, joka on esiintynyt väliintulijana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tukeakseen komission vaatimuksia, on antanut valitukseen vastineen. Chambre syndicale nationale des entreprises de transport de fonds et valeurs (Sytraval) ja Brink's France SARL (jäljempänä kantelijat) eivät ole esittäneet huomautuksia yhteisöjen tuomioistuimessa.

3 Saksan liittotasavalta, Espanjan kuningaskunta ja Alankomaiden kuningaskunta toimittivat yhteisöjen tuomioistuimeen 24.1., 22.2. ja 26.2.1996 erilliset väliintulohakemuksensa, joissa ne pyysivät saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen komission vaatimuksia. Yhteisöjen tuomioistuin hyväksyi väliintulohakemukset 5.3.1996 antamillaan kolmella määräyksellä.

Asiaan liittyvät tosiseikat ja oikeudenkäynti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

4 Valituksenalaisesta tuomiosta käy ilmi, että vuoteen 1987 asti Ranskan posti (jäljempänä posti) huolehti sisäisten yksiköittensä avulla varojensa ja omaisuutensa kuljetuksesta. Vuonna 1986 posti päätti hoitaa osan näistä toiminnoista kaupallisten yhtiöiden välityksellä. Tämän vuoksi perustettiin 16.12.1986 Société holding des filiales de la Poste (jäljempänä Sofipost), josta Ranskan valtio omistaa 99 prosenttia. Sofipost perusti 16.4.1987 Sécuripostin, josta se omistaa 99,92 prosenttia. Viimeksi mainitun yhtiön tarkoituksena on varojen turvattu kuljetus, vartiointi ja suojelu samoin kuin valvonta. Posti siirsi Sécuripostiin yli 220 työntekijää.

5 Posti antoi Sécuripostille 28.9.1987 tehdyllä yksityisellä sopimuksella tehtäväksi edellä täsmennetyt toiminnot, joista se oli itse huolehtinut aikaisemmin. Sécuripostin piti siten laajentaa asiakaskuntaansa ja toimintojaan. Posti- ja televiestinnästä vastaavan viranomaisen ja Sécuripostin välillä tehtiin 30.9.1987 puitesopimus. Vuosina 1987—1989 Sofipost myönsi Sécuripostille 5 000 000 Ranskan frangin (FRF) ja 15 000 000 FRF:n suuruiset ennakkolainat, sekä korotti Sécuripostin pääomaa.

6 Useat ranskalaiset yritykset ja niiden muodostamat yhteenliittymät, muun muassa tämän asian kantelijat, esittivät komissiolle 4.9.1989 kaksi vaatimusta menettelyn aloittamiseksi toisaalta ETY:n perustamissopimuksen 85, 86 ja 90 artiklaan sekä toisaalta ETY:n perustamissopimuksen 92 ja 93 artiklaan perustuen. Nyt esillä olevan oikeudenkäynnin kohteena on näistä ainoastaan viimeksi mainittu.

7 Tämän kantelun vuoksi komissio pyysi Ranskan hallitukselta selvitystä 14.3.1990 päivätyllä kirjeellä, johon Ranskan hallitus vastasi 3.5.1990 päivätyllä kirjeellä.

8 Komissio ilmoitti 28.6.1991 kantelijoille, että heidän kantelunsa "[herätti] useita tärkeitä periaatteellisia kysymyksiä, jotka vaativat komission asianomaisten yksiköiden tekemää perusteellista tutkimista". Komissio ilmoitti 9.10.1991 vielä kantelijoille, että heidän esittämänsä asiakirja-aineisto "[näytti] erityisen monimutkaiselta, minkä vuoksi lukuisat tekniset kokeet [olivat] tarpeen sekä [kantelijoiden] että ranskalaisten viranomaisten esittämän runsaan aineiston osalta — — ".

9 Komissio totesi 5.2.1992 tekemässään päätöksessä, ettei asiassa ollut mahdollista tulla siihen johtopäätökseen, että kyseessä olisi ollut perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdan mukainen valtiontuki. Se totesi erityisesti, että sen käytettävissä olevien arviointiin liittyvien seikkojen perusteella Sécuripostin perustamiseen johtanutta toimenpidettä voitiin verrata yrityksen uudelleenjärjestelyyn, jossa perustetaan tytäryhtiö, jonka tarkoitus on hoitaa osa toiminnoista erikseen.

10 Kantelijat nostivat EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla 13.4.1992 kumoamiskanteen tätä päätöstä vastaan. Kanne jäi kuitenkin vaille kohdetta komission peruutettua 5.2.1992 tekemänsä päätöksen 22.6.1992.

11 Kantelijat täydensivät 24.7.1992 kanteluaan, jonka ne olivat tehneet komissiolle. Komissio ilmoitti 21.1.1993 kantelijoille, että se oli kirjannut Ranskan hallituksen Sécuripostia koskevat toimenpiteet ilmoittamatta jätettyjä tukia koskevaan rekisteriin.

12 Ranskan hallitus valtuutti 26.3.1993 Sofipostin yksityistämään Sécuripostin omaisuuden. Kantelijat täydensivät kanteluaan uudelleen 22.4.1993. Komissio ilmoitti kantelijoille 5.5.1993, että se oli päättänyt jakaa asian tutkimisen kahteen osaan, joista toinen osa koski yksityistämistä edeltävää vaihetta ja toinen yksityistämisen jälkeistä vaihetta.

13 Kantelijat vaativat 11.10.1993 perustamissopimuksen 175 artiklan nojalla komissiota tekemään päätöksen niiden 4.9.1989 tekemästä kantelusta.

14 Komissio lähetti kilpailuasioista vastaavan virkamiehensä välityksellä Ranskan tasavallalle 31.12.1993 päivätyn kirjeen, jossa se ilmoitti ilman erityisiä perusteluja, että se oli päättänyt sen käytettävissä olevien tosiseikkojen perusteella lopettaa asian käsittelyn toteamalla, ettei kyseessä ollut perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdan mukainen valtiontuki. Se korosti kuitenkin, ettei sen päätös ulottunut koskemaan vuodesta 1992 lähtien toteutettuja Sécuripostin yksityistämiseen liittyviä toimenpiteitä.

15 Komissio lähetti samana päivänä, yhä kilpailuasioista vastaavan virkamiehensä välityksellä, kantelijoille kirjeen vastauksena näiden esittämiin näkökohtiin; komissio ilmoitti todenneensa, ettei sen suorittaman tutkimisen perusteella voitu todeta, että esillä olevassa asiassa olisi ollut kyseessä perustamissopimuksen 92 artiklan mukainen valtiontuki, minkä vuoksi se oli päättänyt lopettaa asian käsittelyn.

16 Kantelijat nostivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa 2.3.1994 tätä päätöstä koskevan kumoamiskanteen.

17 Kantelijat vetosivat kanteensa tueksi neljään kanneperusteeseen. Ensimmäinen perustui perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdan rikkomiseen, koska komissio oli päättänyt virheellisesti, ottaen huomioon tähän asiaan liittyvät olosuhteet, ettei se aloittanut tämän määräyksen mukaista menettelyä. Toinen kanneperuste perustui siihen, että kantelijoiden puolustautumisoikeuksia oli rikottu siltä osin kuin komissio oli ottanut huomioon kantelijoille kielteisessä päätöksessään sellaisia asiakirjoja, muun muassa Ranskan hallituksen huomautukset, joita ei ollut annettu kantajille tiedoksi. Kolmas kanneperuste perustui EY:n perustamissopimuksen 190 artiklan rikkomiseen, siltä osin kuin komissio oli laiminlyönyt vastata riidanalaisessa päätöksessä kantelijoiden kantelussaan tekemiin tukia koskeviin väittei-

siin; nämä väitteet liittyivät 1) postin virkamiesten siirtämiseen Sécuripostiin, 2) postin tilojen luovuttamiseen viimeksi mainitun käyttöön, 3) polttoaineen toimittamiseen ja ajoneuvojen huoltoon erityisen edullisin ehdoin ja 4) siihen, että Sofipost myönsi Sécuripostille 15 000 000 FRF:n suuruisen lainan erityisen alhaisella korolla. Neljäs kanneperuste perustui ilmeisiin arviointivirheisiin, jotka koskivat sitä, miten riidanalaisessa päätöksessä oli käsitelty Sécuripostin osakepääoman korottamista 9 775 000 FRF:lla, postin Sécuripostille myöntämiä ennakkolainoja ja postin Sécuripostille suorittamien hintojen ja asettamien vakuuksien suhteen noudattamaa epätavallista käytäntöä.

Valituksenalainen tuomio

18 Valituksenalaisen tuomion mukaan kantelijat vaativat kanteessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan 31.12.1993 tehdyn komission päätöksen, "jossa hylättiin kantajien hakemus sen toteamiseksi, että Ranskan tasavalta on rikkonut perustamissopimuksen 92 ja 93 artiklaa myöntämällä tukia Sécuripostille".

19 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi aluksi valituksenalaisen tuomion 32 kohdassa, oikeudenkäyntiasiakirjoihin perehdyttyään, että sen oli syytä keskittää asian tarkastelu kolmanteen ja neljänteen kanneperusteeseen, jotka koskivat perustamissopimuksen 190 artiklan rikkomista ja ilmeistä arviointivirhettä, ja joita oli tarkasteltava yhdessä.

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi sitten tuomion 51 kohdassa, että kanteen kohteena olevassa komission päätöksessä hylättiin kantelijoiden vaatimukset niillä perusteilla, etteivät esitetyt toimet olleet perustamissopimuksen 92 artiklan mukaisia valtiontukia ja että toisaalta oli kiistatonta, että kysymys oli EY:n perustamissopimuksen 189 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetusta päätöksestä, joka siten oli perusteltava perustamissopimuksen 190 artiklan nojalla. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tämän vuoksi tuomion 53 kohdassa, että oli syytä tarkastaa, oliko riidanalaisessa päätöksessä ilmaistu selkeästi ja yksiselitteisesti, millä perusteella komissio oli todennut, että kantajien esittämät toimet eivät olleet

perustamissopimuksen 92 artiklan mukaisia valtiontukia, jotta kantelijat saisivat tietää kantelunsa hylkäämisen perusteet voidakseen puolustaa oikeuksiansa ja jotta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voisi valvoa toimenpiteen laillisuutta.

21 Tämän osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korosti tuomion 54 kohdassa, että tuomioistuinten harjoittama laillisuusvalvonta, joka näiden perustelujen oli tehtävä mahdolliseksi, ei käsiteltävänä olevassa tapauksessa kohdistunut ilmeiseen arviointivirheeseen, kuten tapahtuu valvottaessa valtiontuiksi jo luokiteltujen toimenpiteiden yhteensopivuutta yhteisön oikeuden kanssa koskevaa komission yksinomaiseen toimivaltaan kuuluvaa päätöksentekoa, vaan kysymys oli perustamissopimuksen 92 artiklan mukaisen valtiontuen käsitteen komission harjoittamaan tulkintaan ja soveltamiseen kohdistuvasta valvonnasta, komission pyrittyä ratkaisemaan, onko kantelijoiden ilmoittamia kansallisia toimenpiteitä pidettävä valtiontukina.

22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tuomion 55 kohdassa, että oli syytä muistaa kanteen kohteena olevan päätöksen asiayhteys, koska perustelujen riittävyyttä tai riittämättömyyttä on arvioitava sekä niiden sanamuodon että asiayhteyden perusteella. Tämän osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin esitti neljä näkökohtaa: ensinnäkin riidanalainen päätös oli tehty erityisen pitkän ajan kuluttua kantelijoiden vaatimusten saapumisesta (56 kohta); toiseksi komissio oli täsmentänyt kantelijoiden kanssa käymässään kirjeenvaihdossa, että heidän kantelussaan oli useita tärkeitä periaatteellisia kysymyksiä, jotka vaativat tarkempaa tutkimista ja lukuisia teknisiä arviointeja (57 kohta); kolmanneksi, että komissio oli peruuttanut 5.2.1992 tehdyn ensimmäisen päätöksensä kantelijoiden nostettua kumoamiskanteen, vaikka tässä kanteessa ainoastaan toistettiin kantelussa jo esitetyt väitteet eikä esitetty uusia perusteita (58 kohta), ja neljänneksi, että komissio oli rekisteröinyt kantelun perustana olevat toimet ilmoittamatta jätettyjen tukien rekisteriin ja huomauttanut Ranskan tasavallalle osoittamassaan kirjeessä, ettei mistään kyseisistä toimista ollut annettu perustamissopimuksen 93 artiklan 3 kohdan mukaista ennakkoilmoitusta (59 kohta).

23 Näiden toteamusten perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tuomion 60 kohdassa, että oli syytä selvittää, voitiinko käsiteltävänä olevassa asiassa riidanalaisen päätöksen perustelujen perusteella todeta, että kantelijoiden esittämät toimet eivät olleet perustamissopimuksen 92 artiklan mukaisia valtiontukia.

24 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätyi tämän osalta siihen, että riidanalaisen päätöksen perustelut olivat puutteellisia siirrettyjä virkamiehiä koskevan perusteen osalta (62 ja 63 kohta) ja että perustelut olivat riittämättömät toimitilojen käyttöön luovuttamista (65—66 kohta), ajoneuvojen huoltoa (69 kohta), 15 000 000 FRF:n suuruisen ennakkolainan myöntämistä (72 kohta) ja Sécuripostin postilta perimiä hintoja (74—76 kohta) koskevien perusteiden osalta.

25 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tässä yhteydessä tuomion 66 ja 72 kohdassa, että jos komissio päättää hylätä määrätystä toimenpiteestä, jota kantelija pitää valtiontukena ja josta ei ole tehty ennakkoilmoitusta, tehdyn kantelun, ilman että kantelijalle annetaan tilaisuus ennen lopullisen päätöksen tekemistä ilmaista kantansa komission tutkimisen kuluessa tietoonsa saamista seikoista, komissiolla on velvollisuus viran puolesta tutkia ne väitteet, jotka kantelija olisi tehnyt, jos se olisi voinut ottaa huomioon nämä seikat.

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lisäksi tuomion 78 kohdassa, että komission velvollisuus perustella päätöksensä saattaa edellyttää tietyissä olosuhteissa kantelijan kuulemista, mikäli komission on tarpeen tietää sen kanta asiaa tutkiessaan keräämistään seikoista, perustellakseen kantelijan valtiontueksi katsomaa toimenpidettä koskevaa harkintaansa oikeudellisesti riittävästi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että tällaisissa olosuhteissa tämä velvollisuus on komissiolle kuuluvan, asiakirjojen huolellisen ja puolueettoman tutkimisen varmistamista koskevan velvollisuuden välttämätön laajennus.

27 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lopuksi tuomion 80 kohdassa, että kanteen kohteena oleva päätös oli kumottava, koska päätöksen perusteluissa ei ollut perusteltu siinä tehtyä ratkaisua, jonka mukaan kantelijoiden esittämät toimet eivät olleet perustamissopimuksen 92 artiklan mukaisia valtiontukia.

Valitus

28 Komissio vaatii valituksessaan, että yhteisöjen tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion ja päättää kaikista tähän kumoamiseen liittyvistä oikeudellisista seuraamuksista ja erityisesti palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle pääasian ratkaisemista varten, ja

— velvoittaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kantajina esiintyneet osapuolet korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

29 Ranskan tasavalta vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— hyväksyy komission valituksen ja kumoaa valituksenalaisen tuomion, ja

— hyväksyy komission ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämät vaatimukset.

30 Saksan liittotasavalta, Espanjan kuningaskunta ja Alankomaiden kuningaskunta vaativat samoin, että yhteisöjen tuomioistuin hyväksyy komission valituksen.

31 Komissio vetoaa valituksensa tueksi kolmeen valitusperusteeseen. Se väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen

— sen osalta, kenelle valtiontukia koskeva päätös on osoitettu, sekä

— perusteluvelvollisuuden ulottuvuuden ja

— valtiontukia koskevan asiakirja-aineiston hallinnoinnissa noudatettavien menettelymääräysten osalta.

32 Komissio katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt noudattamatta perustamissopimuksen valtiontukia koskevia määräyksiä ja yhteisöjen tuomioistuimen asiaan liittyvää oikeuskäytäntöä. Esillä olevan asian kaltaisessa tilanteessa, jossa komissio ratkaisee, onko sille tehdyssä kantelussa ilmoitettu toimenpide valtiontuki, kantelun tehneellä osapuolella ei ole erityisiä oikeuksia, ja sillä on oikeus saattaa kyseisen päätöksen lainmukaisuus tuomioistuimen tutkittavaksi ainoastaan samoin perustein kuin millä tahansa muulla sellaisella kantajalla, jota päätös koskee suoraan ja erikseen.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

Perustamissopimuksessa määrätty valtiontukia koskeva valvontajärjestelmä

33 Ennen valitusperusteiden tarkastelua on syytä palauttaa mieliin perustamissopimuksessa määrätyt, asiaan soveltuvat säännöt valtiontukia koskevasta valvontajärjestelmästä.

34 Perustamissopimuksen 92 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa: "Jollei tässä sopimuksessa toisin määrätä, jäsenvaltion myöntämä taikka valtion varoista muodossa tai toisessa myönnetty tuki, joka vääristää tai uhkaa vääristää kilpailua suosimalla jotakin yritystä tai tuotannonalaa, ei sovellu yhteismarkkinoille, siltä osin kuin se vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan".

35 Perustamissopimuksen 93 artiklassa määrätään erityisestä menettelystä, jonka avulla komissio seuraa jatkuvasti ja valvoo valtiontukia. Sellaisten uusien tukien osalta, joita jäsenvaltiot aikovat myöntää, on määrätty ennakkomenettelystä, jota ilman tukea ei voida pitää säännönmukaisesti myönnettynä. Perustamissopimuksen 93 artiklan 3 kohdan ensimmäisen virkkeen nojalla, sellaisena kuin sitä on tulkittu yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä, komissiolle on annettava tieto tuen myöntämistä tai muuttamista koskevasta suunnitelmasta ennen sen toteuttamista.

36 Komissio tutkii suunnitellut tuet ensin alustavasti. Jos se toteaa tämän tutkimisen päätteeksi, että suunnitelma ei sovellu yhteismarkkinoille, se aloittaa viipymättä 93 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun menettelyn. Tässä määräyksessä todetaan seuraavaa: "Jos komissio vaadittuaan niitä, joita asia koskee, esittämään huomautuksensa, toteaa, että valtion myöntämä tai valtion varoista myönnetty tuki ei 92 artiklan mukaan sovellu yhteismarkkinoille taikka että tällaista tukea käytetään väärin, se tekee päätöksen siitä, että asianomaisen valtion on komission asettamassa määräajassa poistettava tuki tai muutettava sitä".

37 Perustamissopimuksen 93 artiklan 3 kohdan viimeisestä virkkeestä käy ilmi, että jäsenvaltio ei saa tämän alustavan vaiheen aikana toteuttaa suunniteltua tukea. Jos komissio aloittaa 93 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun tutkimismenettelyn, tämä kielto on voimassa siihen saakka, kunnes komissio tekee päätöksen suunnitellun tuen soveltuvuudesta yhteismarkkinoille. Jos komissio sitä vastoin ei ole vastannut kahden kuukauden kuluessa tiedon saatuaan, kyseinen jäsenvaltio saa siis toteuttaa tämän suunnitellun tuen ilmoitettuaan siitä komissiolle (ks. mm. asia C-39/94, SFEI ym., tuomio 11.7.1996, Kok. 1996, s. I-3547, 38 kohta).

38 Perustamissopimuksen 93 artiklassa säännellyssä menettelyssä on siis erotettava toisistaan ensinnäkin 93 artiklan 3 kohdan mukainen tukien alustava tutkimisvaihe, jonka tavoitteena on ainoastaan tehdä komissiolle mahdolliseksi todeta alustavasti kyseisen tuen täydellisestä tai osittaisesta soveltuvuudesta yhteismarkkinoille ja toiseksi 93 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu tutkimisvaihe, jonka tavoitteena on tehdä mahdolliseksi, että komissio saa käyttöönsä täydelliset tiedot kaikista asiaan

liittyvistä seikoista (ks. asia C-198/91, Cook v. komissio, tuomio 19.5.1993, Kok. 1993, s. I-2487, 22 kohta ja asia C-225/91, Matra v. komissio, tuomio 15.6.1993, Kok. 1993, s. I-3203, 16 kohta).

39 Perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu menettely on välttämätön silloin, jos komissio kohtaa vakavia vaikeuksia arvioidessaan tuen soveltuvuutta yhteismarkkinoille. Komissio voi siis pysyttäytyä 93 artiklan 3 kohdassa tarkoitetussa alustavassa vaiheessa ja tehdä myönteisen päätöksen tuen soveltuvuudesta vain, jos se on tämän menettelyn päättyessä vakuuttunut siitä, että tuki on yhteensopiva perustamissopimuksen kanssa. Jos komissio on sitä vastoin tässä alustavassa menettelyssä tullut toisenlaiseen tulokseen, tai ei ole kyennyt ratkaisemaan kaikkia tuen soveltuvuutta yhteismarkkinoille koskevaan arviointiin liittyviä vaikeuksia, komissiolla on velvollisuus hankkia kaikki tarpeelliset selvitykset ja aloittaa tätä varten 93 artiklan 2 kohdan mukainen menettely (ks. mm. asia 84/82, Saksa v. komissio, tuomio 20.3.1984, Kok. 1984, s. 1451, 13 kohta ja em. asiat Cook v. komissio, tuomion 29 kohta ja Matra v. komissio, tuomion 33 kohta).

40 Kun komissio toteaa 93 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä aloittamatta saman artiklan 3 kohdan perusteella, että tuki soveltuu yhteismarkkinoille, niillä, joiden oikeussuojan turvaamiseksi tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitetut menettelylliset takeet on annettu, on oikeus vaatia tällaisen menettelyn aloittamista vain, jos niillä on mahdollisuus saattaa tämä komission päätös yhteisöjen tuomioistuimen tutkittavaksi (ks. em. asiat Cook v. komissio, tuomion 23 kohta ja Matra v. komissio, tuomion 17 kohta).

41 Perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja tahoja, joita asia koskee ja joilla siis on perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan mukaisesti oikeus nostaa kanne sellaisen päätöksen kumoamiseksi, joka koskee niitä suoraan ja erikseen, ovat sellaiset henkilöt, yritykset tai yhdistykset, joiden etuihin tuen myöntäminen saattaa vaikuttaa, erityisesti kilpailevat yritykset ja ammattijärjestöt (ks. mm. asia 323/82, Intermills v. komissio, tuomio 14.11.1984, Kok. 1984, s. 3809, 16 kohta).

42 Näistä oikeudellisista lähtökohdista käsin on tarkasteltava komission valituksensa tueksi esittämiä kolmea valitusperustetta.

Ensimmäinen valitusperuste

43 Ensimmäisenä valitusperusteenaan komissio esittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut virheellisesti riidanalaista päätöstä, kun se on todennut, että kyseessä oli kantelun hylkäävä päätös. Komissio ja väliintulijoina esiintyvät neljä jäsenvaltiota korostavat, että komissio saa tehdä perustamissopimuksen 92 ja 93 artiklan nojalla ainoastaan sellaisia jäsenvaltioille osoitettuja päätöksiä, joissa otetaan kantaa siihen, onko kyseessä valtiontuki tai soveltuuko tuki yhteismarkkinoille. Vaikka komissio hyvän hallintotavan noudattamista koskevan velvoitteensa mukaisesti ilmoittaa päätöksestään mahdolliselle kantajalle, ei tällainen tiedonantomenettely kuitenkaan sellaisenaan vastaa päätöksen osoittamista kantelijalle. Valtiontukien alalla voimassa oleva yhteisön oikeus ei tunne kantelun hylkääviä päätöksiä omana päätösryhmänään.

44 Tämän osalta on todettava, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on korostanut valituksenalaisen tuomion 50 kohdassa, ettei perustamissopimuksessa eikä yhteisön lainsäädännössä ole asetettu menettelyllisiä sääntöjä valtiontukia koskevien kantelujen käsittelystä.

45 Näin ollen on todettava, että komission valtiontukiasioissa tekemät päätökset osoitetaan kyseisille jäsenvaltioille. Tämä pätee myös silloin, kun nämä päätökset koskevat sellaisia valtion toteuttamia toimenpiteitä, joista on tehty kantelu ja joiden on väitetty olevan perustamissopimuksen vastaisia valtiontukia, ja kun komissio päättää olla aloittamatta 93 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä, koska se arvioi joko, etteivät ilmoitetut toimenpiteet ole perustamissopimuksen 92 artiklassa tarkoitettuja valtiontukia, tai että nämä tuet soveltuvat yhteismarkkinoille. Jos komissio tekee tällaisen päätöksen ja ilmoittaa hyvän hallintotavan noudattamista koskevan velvoitteensa mukaisesti tästä päätöksestä kantelijoille, kantelijan on

tarvittaessa nostettava kumoamiskanne tästä jäsenvaltiolle osoitetusta päätöksestä, eikä siitä kantelijalle osoitetusta kirjeestä, jolla sille ilmoitetaan päätöksestä.

46 Edellä esitetystä seuraa, että vaikka onkin valitettavaa, ettei komissio ole ilmoittanut kantelijoille kannastaan lähettämällä niille kopion kyseiselle jäsenvaltiolle osoitetusta asianmukaisesti perustellusta päätöksestä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, ettei riidanalaista päätöstä ollut osoitettu kyseiselle jäsenvaltiolle, vaan kantelijoille, ja että komissio oli tällä päätöksellään hylännyt niiden vaatimuksen siitä, että Ranskan tasavallan todettaisiin rikkoneen perustamissopimuksen 92 ja 93 artiklaa myöntäessään tukia Sécuripostille.

47 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tässä yhteydessä tekemästä oikeudellisesta virheestä ei kuitenkaan seuraa, että sen antama tuomio olisi kumottava, koska kuten komissio on todennut, kyseinen päätös koski kantelijoita suoraan ja erikseen. Todetessaan päätöksessään, että tutkimisen perusteella ei voitu päätellä, että kyseessä olisi ollut perustamissopimuksen 92 artiklan mukainen valtiontuki, komissio onkin implisiittisesti päättänyt olla aloittamatta perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä. Esillä olevan tuomion 40 ja 41 kohdassa viitatun yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti tällaisessa tilanteessa niillä, joiden oikeussuojan turvaamiseksi tässä määräyksessä tarkoitetut menettelylliset takeet on annettu, on oikeus vaatia tämän menettelyn aloittamista vain, jos niillä on mahdollisuus saattaa tämä komission päätös yhteisöjen tuomioistuimeen tutkittavaksi perustamissopimuksen 173 artiklan 4 kohdan mukaisesti. Tämä periaate soveltuu yhtä hyvin sekä tapauksiin, joissa päätös on tehty sillä perusteella, että komissio katsoo tuen soveltuvan yhteismarkkinoille, että tapauksiin, joissa se katsoo, ettei kyseessä lainkaan ole valtiontuki.

48 Koska kantelijat kuuluvat selvästi niihin tahoihin, joiden oikeussuojan turvaamiseksi kyseiset menettelylliset takeet on annettu, on katsottava, että riidanalainen päätös tämän johdosta koskee niitä suoraan ja erikseen. Niillä oli tästä syystä oikeus vaatia päätöksen kumoamista (em. asia Cook v. komissio, tuomion 25 ja 26 kohta).

49 Edellä esitetyn perusteella on todettava, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole tehnyt sellaista oikeudellista virhettä, jonka johdosta sen antama tuomio olisi kumottava, todetessaan näissä oloissa, että kyseessä oli kantelijoille osoitettu päätös, jolla komissio oli hylännyt niiden vaatimuksen sen toteamiseksi, että perustamissopimuksen 92 ja 93 artiklaa oli rikottu.

Toinen ja kolmas valitusperuste

50 Komissio väittää toisessa ja kolmannessa valitusperusteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemästä oikeudellisesta virheestä sen osalta, kenelle komission päätös oli osoitettu, seuraa, että perusteluvelvollisuutta ja kantelun tutkimista koskevia velvollisuuksia on arvioitu virheellisesti.

51 Vaikka komissio myöntääkin, että riippumatta siitä, kenelle sen päätös on osoitettu, se on velvollinen perustelemaan päätöksensä toimenpiteen laillisuuteen kohdistuvan valvonnan mahdollistamiseksi, ja että sillä oli velvollisuus tutkia kaikki kantelijoiden sille esittämät tosiseikat ja oikeudelliset seikat, se toteaa kuitenkin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut virheellisesti perusteluvelvollisuuden ulottuvuutta ikään kuin päätös olisi osoitettu kantelijoille.

52 Komissio toteaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 53 kohdassa, että riidanalainen päätös oli ollut perusteltava siten, että kantelijat saisivat tietää kantelunsa hylkäämisen perusteet voidakseen puolustaa oikeuksiansa. Komission mukaan kantelijalle, joka myöhemmin vetoaa kumoamiskanteessaan päätöksen perustelujen puutteellisuuteen, tulee myöntää mahdollisuus tähän ainoastaan samoilla perusteilla kuin kaikille muillekin kantajille, joita päätös koskee suoraan ja erikseen.

53 Komissio toteaa lisäksi, että vaikka puolustautumisoikeuksien turvaaminen jotain henkilöä vastaan aloitetussa jokaisessa sellaisessa menettelyssä, joka saattaa johtaa tälle vastaiseen päätökseen, on yhteisön oikeuden perusperiaate, valtiontukien osalta tällaisessa asemassa on ainoastaan kyseinen jäsenvaltio, ja näin ollen ainoastaan tätä jäsenvaltiota on vaadittava esittämään näkemyksensä sellaisten kolmansien tahojen esittämistä huomautuksista, joita asia koskee.

54 Komissio toteaa tämän jälkeen, että riidanalaisen päätöksen ulottuvuutta koskevan virheellisen tulkinnan seurauksena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on — katsoessaan, että komissiolla oli velvollisuus viran puolesta tutkia ne väitteet, jotka kantelija olisi tehnyt, jos se olisi voinut ottaa huomioon nämä seikat, ja toiseksi, että perusteluvelvollisuus saattoi edellyttää tietyissä olosuhteissa kantelijan kuulemista — myöntänyt kantelijalle uusia menettelyllisiä oikeuksia ilman oikeudellista perustaa tälle. Komissio toteaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen hahmottama asian tutkimisvelvollisuuden ulottuvuus, sen viitatessa kaikkiin niihin oletettuihin väitteisiin, jotka "ihanteellisessa asemassa oleva [kantelija]" olisi tehnyt, johtaisi siihen, että komissiolla olisi järjestelmällisesti velvollisuus aloittaa kontradiktorinen menettely.

55 Lopuksi komissio toteaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on esillä olevassa asiassa perustelujen riittävyyttä koskevan valvonnan nimissä itse asiassa kohdistanut valvontansa arviointivirheen tapahtumiseen, jolloin se on sekoittanut toisiinsa päätöksen perustelemista koskevan puhtaasti menettelyllisen vaatimuksen ja päätöksen aineellista oikeudenmukaisuutta koskevan vaatimuksen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on komission mukaan näet katsonut, että komissio on tehnyt ilmeisen arviointivirheen, joka johtuu siitä, että komission toteuttama tutkiminen on ollut riittämätön.

56 Väliintulijoina esiintyvät neljä valtiota vetoavat pääosin samoihin näkökohtiin kuin komissio. Saksan liittotasavalta huomauttaa kuitenkin, että kun komissio päättää lopettaa 93 artiklan 3 kohdan mukaisen alustavan tutkimismenettelyn ja valitsee näin tehdessään päätöksenteolleen perustamissopimuksen 189 artiklan mukaisen muodon, sillä ei ole minkäänlaista perusteluvelvollisuutta, koska alustava tutkimisvaihe ei ole kontradiktorinen menettely, eikä siinä tarjota kantelijalle minkäänlaisia menettelyllisiä oikeussuojan takeita.

57 Näiden perusteiden johdosta on tutkittava, mikä on komissiolle kuuluvien velvoitteiden ulottuvuus silloin, kun sille tehdään kantelu, jossa ilmoitetaan kansallisia toimenpiteitä, joiden väitetään olevan valtiontukia.

58 Väitteestä, jonka mukaan komissiolla on velvollisuus tietyissä olosuhteissa kuulla kantelijaa, mikä saattaa valituksenalaisen tuomion mukaan olla seurausta komissiolle kuuluvasta velvollisuudesta perustella päätöksensä, on todettava, ettei oleolemassa mitään oikeudellista perustaa tällaisen velvollisuuden asettamiseksi komissiolle.

59 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 83 kohdassa, tällaista velvollisuutta ei voida perustaa pelkästään perustamissopimuksen 190 artiklaan. Lisäksi, kuten komissio ja väliintulijoina esiintyneet valtiot ovat huomauttaneet, esillä olevan tuomion 38 ja 39 kohdassa viitatun yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan komissiolla ei ole velvollisuutta kuulla kantelijoita perustamissopimuksen 93 artiklan 3 kohdan mukaisessa tukien alustavassa tutkimismenettelyssä. Lisäksi komission on tämän saman oikeuskäytännön mukaan 93 artiklan 2 kohdan mukaisessa tutkimisvaiheessa ainoastaan varattava niille, joita asia koskee, tilaisuus esittää huomautuksensa. Näin ollen, kuten väliintulijoina esiintyneet hallitukset ovat todenneet yhteisöjen tuomioistuimessa käytävän oikeudenkäynnin kuluessa ja julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 91 kohdassa, jos komission edellytettäisiin kuulevan kantelijaa 93 artiklan 3 kohdan mukaisessa alustavassa vaiheessa, tämä saattaisi johtaa ristiriitoihin tässä määräyksessä ja 93 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen menettelyjen kesken.

60 Siltä osin kuin asiassa on esitetty, että komissiolla on velvollisuus viran puolesta tutkia tietyt väitteet, on todettava, että toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, komissiolla ei ole velvollisuutta viran puolesta tutkia niitä väitteitä, jotka kantelija olisi tehnyt, jos sillä olisi ollut mahdollisuus ottaa huomioon komission tutkimuksensa aikana keräämät seikat.

61 Komission asettumista kantelijan asemaan koskevan kyseisen vaatimuksen avulla ei näet pystytä asianmukaisesti rajaamaan komissiolle kuuluvan tutkimisvelvoitteen laajuutta.

62 On kuitenkin vielä huomautettava, ettei edellä todettu tarkoita, etteikö komissiolla olisi velvollisuutta tarvittaessa tutkia kantelua laajemminkin kuin vain kantelijan sille esittämien tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen osalta. Komissiolla on nimittäin perustamissopimukseen sisältyviin valtiontukimääräyksiin perustuvan hallinnollisen menettelyn asianmukaisen kulun turvaamiseksi velvollisuus tutkia kantelu huolellisesti ja puolueettomasti, mikä saattaa edellyttää, että se tutkii myös sellaisia seikkoja, joihin kantelija ei ole nimenomaisesti vedonnut.

63 Komissiolle kuuluvan perusteluvelvollisuuden osalta on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 190 artiklassa edellytettyjen perustelujen on oltava kyseessä olevan toimenpiteen luonteen mukaisia ja niissä on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmaistava yhteisön toimielimen toimenpiteen perustelut siten, että henkilöille, joita toimenpide koskee, selviää sen syyt ja siten, että toimivaltainen tuomioistuin voi valvoa toimenpiteen laillisuutta. Perusteluvelvollisuuden täyttymistä on arvioitava asiaan liittyvien olosuhteiden perusteella, joita ovat muun muassa toimenpiteen sisältö, esitettyjen perustelujen luonne ja se tarve, jota niillä, joille päätös on osoitettu tai joita se koskee suoraan ja erikseen, voi olla saada selvennystä tilanteeseen. Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja siltä osin kuin sitä, ovatko päätöksen perustelut perustamissopimuksen 190 artiklan mukaisia, tutkitaan paitsi päätöksen sanamuodon myös asiayhteyden ja kaikkien asiaa koskevien oikeussääntöjen suhteen (ks. mm. yhdistetyt asiat 296/82 ja 318/82, Alankomaat ja Leeuwarder Papierwarenfabriek v. komissio, tuomio 13.3.1985, Kok. 1985, s. 809, 19 kohta; asia C-350/88, Delacre ym. v. komissio, tuomio 14.2.1990, Kok. 1990, s. I-395, 15 ja 16 kohta sekä asia C-56/93, Belgia vastaan komissio, tuomio 29.2.1996, Kok. 1996, s. I-723, 86 kohta).

64 Erityisesti silloin, kun kyseessä on komission päätös, jossa todetaan, ettei kantelijan ilmoittama toimenpide ole valtiontuki, on todettava, että toisin kuin Saksan hallitus on väittänyt, komissiolla on joka tapauksessa velvollisuus selostaa kanteli-

jalle riittävän tarkoin ne syyt, joiden vuoksi kantelussa esitetyt tosiseikat ja oikeudelliset seikat eivät ole riittäneet osoittamaan, että kyseessä on valtiontuki. Komissiolla ei kuitenkaan ole velvollisuutta ottaa kantaa sellaisiin kysymyksiin, jotka eivät selvästi mitenkään liity asiaan tai ovat merkityksettömiä tai selvästi toissijaisia.

65 Komission ja väliintulijoina esiintyvien valtioiden väitteitä on siis arvioitava edellä komission perusteluvelvollisuuden laajuudesta asiakirjakansion tutkimisen yhteydessä ja riidanalaisen päätöksen perusteluista esitettyjen väitteiden perusteella; näiden väitteiden mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sekoittanut toisiinsa päätöksen perusteluja koskevan puhtaasti menettelyllisen vaatimuksen ja päätöksen aineellista oikeudenmukaisuutta koskevan vaatimuksen sekä perustelujen väitetyn riittämättömyyden nimissä itse asiassa katsonut, että komissio on tehnyt ilmeisen arviointivirheen, joka johtuu sen mukaan siitä, että komission toteuttama tutkiminen oli ollut riittämätön.

66 Tämän osalta on muistutettava, kuten esillä olevan tuomion 19 kohdassa on todettu, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on päättänyt keskittää asian tarkastelun kolmanteen ja neljänteen kanneperusteeseen, jotka koskivat perustamissopimuksen 190 artiklan rikkomista ja ilmeistä arviointivirhettä, ja joita oli tarkasteltava yhdessä.

67 On kuitenkin muistutettava, että kyseessä ovat kaksi toisistaan eri̧llistä kanneperustetta, joihin voidaan vedota perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitetun kanteen yhteydessä. Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee perustelujen puuttumista tai riittämättömyyttä, kohdistuu tässä määräyksessä tarkoitettuun olennaisen menettelymääräyksen rikkomiseen ja kuuluu oikeusjärjestyksen perusteisiin, ja yhteisöjen tuomioistuinten on tutkittava se viran puolesta (ks. mm. asia C-166/95 P, komissio v. Daffix, tuomio 20.2.1997, Kok. 1997, s. I-983, 24 kohta). Toinen kanneperuste, joka koskee riidanalaisen päätöksen aineellista oikeudenmukaisuutta, kohdistuu sitä vastoin 173 artiklassa tarkoitettua perustamissopimuksen soveltamista koskevan oikeussäännön rikkomiseen, ja yhteisöjen tuomioistuimet voivat tutkia tämän kanneperusteen vain, jos kantaja on vedonnut siihen.

68 Lisäksi on todettava, kuten julkisasiamies on esittänyt ratkaisuehdotuksensa 52 kohdassa, että vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on päättänyt käsi-

tellä kyseisiä kahta kanneperustetta yhdessä, se on kuitenkin lopulta perustanut komission päätöksen kumoamisen pelkästään perustamissopimuksen 190 artiklan rikkomiseen. Tietyt valituksenalaisessa tuomiossa tarkastellut kanneperusteet eivät kuitenkaan voi koskea perusteluvelvollisuuden rikkomista.

69 Sen osalta, että posti oli antanut Sécuripostin käyttöön toimitiloja, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 66 kohdassa, että komission olisi pitänyt verrata Sécuripostin maksamia vuokria niihin vuokriin, joita kilpailevien yritysten oli ollut maksettava vastaavista tiloista. Sen osalta, että Posti- ja telelaitoksen työpajoista ja huoltamoista vastaava kansallinen yksikkö (Service national des ateliers et garages des PTT) vastasi Sécuripostin ajoneuvojen huollosta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa, että komission olisi pitänyt verrata tämän yksikön ja yksityisten huoltamojen tosiasiallisesti perimiä hintoja toisiinsa.

70 Samoin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 72 kohdassa, että se seikka, että Sofipostin Sécuripostille myöntämä 15 000 000 FRF:n suuruinen laina oli vastikkeellinen liiketoimi, ei riittänyt osoittamaan, ettei kyseessä ollut valtiontuki, koska tällaisesta vastikkeellisesta liiketoimesta saatetaan periä niin alhaista korkoa, että tämä muodostaa erityisen edun. Komission olisi siis pitänyt selvittää, oliko lainasta maksettu korko normaalien markkinahintojen mukainen.

71 Kantelijoiden siitä väitteestä, jonka mukaan postin ja Sécuripostin välillä tehdyt sopimukset oli sovittu selvästi korkeampaan hintaan kuin tällä alalla oli tavallisesti tapana, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 74 ja 75 kohdassa, että komissio oli tyytynyt vertaamaan postilta ja Casino-myymälöiltä perittyjen kuljetusten hintaa ainoastaan vuodelta 1993 olevien tietojen osalta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan komissio on menetellyt näin ottamatta huomioon vuosina 1987—1992 perittyjen hintojen eroja, huolimatta siitä, että Sécuripostin postilta perimät hinnat olivat postin ja Sécuripostin 30.9.1987 tekemän puitesopimuksen mukaisesti alentuneet jatkuvasti vuodesta 1987 vuoteen 1993, mikä korosti entisestään kantelijoiden esittämiä eroja. Tästä seurasi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan, että komission olisi pitänyt selvittää Sécuripostin postilta ja muilta asiakkailta vuotta 1993 edeltävinä vuosina perimät hinnat.

72 Esillä olevan tuomion 69—71 kohdassa tarkasteltujen kysymysten osalta vaikuttaa näin ollen siltä, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole tarpeellisessa määrin tehnyt eroa päätöksen perustelemista koskevan vaatimuksen ja päätöksen aineellista oikeudenmukaisuutta koskevan vaatimuksen välillä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on nimittäin perustelujen väitetyn riittämättömyyden varjolla katsonut, että komissio on tehnyt ilmeisen arviointivirheen, joka johtuu siitä, että sen suorittama tutkiminen on ollut riittämätöntä.

73 Edellä esitetyn lisäksi on vielä todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt muiden väitteiden osalta oikeudellista virhettä todetessaan, että riidanalaista päätöstä rasitti perustelujen puutteellisuus.

74 Tämän osalta on muistutettava ensinnäkin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 62 kohdassa riidanalaisen päätöksen perustelujen puuttuvan kantelijoiden sen väitteen osalta, jonka mukaan komissio ei ollut tutkinut sitä kantelussa mainittua erityistä etua, että postista Sécuripostiin siirretyt virkamiehet voitiin milloin tahansa siirtää takaisin aiempiin tehtäviinsä postiin, mikäli henkilökunnan vähentäminen olisi osoittautunut tarpeelliseksi siinä yrityksessä, johon heidät oli siirretty, jolloin tällä yrityksellä ei ollut velvollisuutta maksaa mitään irtisanomisesta aiheutuneita korvauksia. Komissio tyytyi tältä osin toteamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, että se, ettei irtisanomisesta aiheutuneita korvauksia tarvinnut maksaa, oli vain toissijainen osa laajempaa, eri kanteluissa esitettyä väitettä siitä, että valtio huolehti kokonaan tai osittain Sécuripostin henkilöstön palkanmaksusta.

75 On huomattava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti todennut, että riidanalaisen päätöksen perustelut puuttuivat tältä osin, koska komissio ei ollut vastannut tähän väitteeseen. Tämän kantelussa nimenomaisesti esitetyn väitteen ei näet voitu katsoa olevan toissijainen osa sitä väitettä, jonka mukaan valtio huolehti kokonaan tai osittain Sécuripostin henkilöstön palkanmaksusta. Vaikka Sécuripost olisikin kaikilta osin ottanut huolehtiakseen koko sen palvelukseen postista siirtyneestä henkilökunnasta, Sécuripost saattaa silti hyötyä siitä, ettei sillä ollut velvollisuutta maksaa tarvittaessa mitään irtisanomisesta aiheutuneita korvauksia.

76 Tämän jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tuonut esiin valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa, että riidanalaisen päätöksen perustelut olivat puutteelliset kantelijoiden sen väitteen osalta, jonka mukaan Sécuripost ei ollut maksanut sen palvelukseen siirretyistä työntekijöistä työttömyysvakuutusmaksuja. Valituksenalaisessa tuomiossa todetaan, että komissio oli todennut tästä, että "sitä vastoin siirrettyjen virkamiesten palkkaamisesta ei tarvitse maksaa mitään maksua työttömyysvakuutuskassoihin, koska heidän työpaikkansa on taattu virkasäännössä".

77 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siis myös tämän osalta perustellusti todennut, että riidanalaisen päätöksen perustelut olivat puutteelliset. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennutkin, komissio oli nimenomaisesti myöntänyt riidanalaisessa päätöksessään, ettei mitään maksuja työttömyysvakuutuskassoihin ollut maksettu, mutta sen selvitys niistä syistä, joiden vuoksi se oli tullut siihen tulokseen, että tämä järjestelmä ei ollut perustamissopimuksen 92 artiklan mukainen valtiontuki, on tältä osin puutteellinen, joten on todettava, että riidanalaisen päätöksen perustelut ovat puutteelliset.

78 Edellä esitetyn perusteella on katsottava, että komission valitusperusteet ovat osittain perusteltuja. Yhteisöjen tuomioistuin on kuitenkin todennut, samoin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin, että riidanalaista päätöstä rasittaa perustelujen puutteellisuus. Tällaiset puutteellisuudet riittävät jo itsessään perusteeksi riidanalaisen päätöksen kumoamiselle. Tästä syystä valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

79 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklan ensimmäisen kohdan mukaisesti jos valitus on perusteeton, yhteisöjen tuomioistuin päättää oikeudenkäyntikuluista. Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaisesti asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut, ja 69 artiklan 3 kohdan mukaisesti jos asiassa osa vaatimuksista ratkaistaan toisen asianosaisen ja osa toisen asianosaisen hyväksi tai jos siihen on muutoin erityisiä syitä, yhteisöjen tuomioistuin voi määrätä oikeudenkäyntikulut jaettaviksi asianosaisten kesken tai määrätä, että kukin vastaa omista kuluistaan.

80 Esillä olevassa asiassa komissio on hävinnyt vaatimuksensa, mutta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kantajina esiintyneet tahot eivät ole osallistuneet muutoksenhakua koskevaan oikeudenkäyntiin, eivätkä ne ole siten esittäneet oikeudenkäyntikuluja koskevaa vaatimusta. Tästä syystä on määrättävä työjärjestyksen 69 artiklan 3 kohdan mukaisesti, että komissio ja Ranskan tasavalta vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Saksan liittotasavalta, Espanjan kuningaskunta ja Alankomaiden kuningaskunta vastaavat samoin omista oikeudenkäyntikuluistaan työjärjestyksen 69 artiklan 4 kohdan mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Valitus hylätään.

2) Euroopan yhteisöjen komissio, Saksan liittotasavalta, Espanjan kuningaskunta, Ranskan tasavalta ja Alankomaiden kuningaskunta vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Rodríguez Iglesias Gulmann Ragnemalm

Wathelet Mancini Moitinho de Almeida

Kapteyn Murray Edward

Puissochet Hirsch

Jann Sevón

Julistettiin Luxemburgissa 2 päivänä huhtikuuta 1998.

R. Grass

kirjaaja

G. C. Rodríguez Iglesias

presidentti